

Завршена је дуго најављивана посета Владимира Путина Србији. Сви смо већ мање или више упознати са званичним циљем Путинове посете, међутим, ретко ко зна детаље о мотивима саме посете. Сигурно је да је Путин дошао пре свега како би заштитио руске економске интересе (при чему највише мислим на пројекат „Јужни ток“), пружио подршку Србији у даљој дипломатској борби за повратак Космета у границе Србије и, вероватно, проширио економску сарадњу две земље и изнео неку понуду за ЕПС, мада је ово последње ипак само утисак писца ових редова.

Све у свему, уобичајено је да народ не зна детаље о којима се разговара иза затворених врата. Међутим, у овом случају се поставља питање је колико нас који се обавештавамо преко српских медија зна чак и детаље оног, званичног и јавног дела посете? Желим да кажем следеће - уколико нисте уживо пратили излагање Владимира Путина доживећете огромно изненађење када прочитате извештаје и наслове о овој посети у неким од „наших“ тиражних медија. На пример, Блиц [\[1\]](#) Путинове речи да ће Русија и Србија „пажљиво пратити и заједно радити да европска интеграција не би изазвала штету по руско-српске односе“ трансформисао у наслов „Путин: Тежња Србије да уђе у ЕУ не штети сарадњи са Русијом“. Ове мале, али ни мало случајне језичке игре заправо су део суптилног спиновања. Исто тако, на пример, и онај део Путиновог говора у коме се он осврће на проблем преговора Београда и Приштине имао је потпуно другу конотацију од оне која је медијски пренета.

Путин је истакао да ће Русија увек пружати подршку Србији у циљу заштите суверенитета и територијалног интегритета на Косову, и да ће увек бити пре за преговоре него за ратну опцију, али је поводом преговора истакао, то јест, рекао само да је „суверени избор самог српског народа како уређује своје ствари“ и да ће Русија „подржати избор Србије“. Постојала је још једна интересантна, рекло би се, дипломатска опаска, која је изречена поводом братства два народа, односно, када је Путин истакао да Руси и руски народ осећају велику приврженост и братство између два народа, и додао да се „*нада да је и у Србији тако*“ (курзив М. Д.). Али и ова интересантна опаска такође није заслужила пажњу ни једног српског медија. Баш као што, колико сам ја приметио, ни један наш медиј сем Бјељинске БН телевизије није ни поменуо да је Путин експлиците поменуо и „војну сарадњу“ и „центар у Нишу“!? Изгледа да ни то нашим врлим

медијима није било „медијски занимљиво“.

А колико је непрофесионализма и тенденциозног извештавања пратило Путинову посету можда најбоље илуструје срамни текст на Блицу под насловом „И покрет Двери чека Путина у Београду“ [\[2\]](#), који је у целини био посвећен српском „националном екстремизму“ и ишчуђавању над тим што држава још увек „толерише ове екстремистичке организације“. (На страну што поменуте плакате са Путиновим ликом и натписом „СРБИН“ нису лепили припадници „Двери“ већ вероватно припадници „Образа“, који су готово идентичне плакате лепили и раније.) Посебно је занимљив део текста у коме се каже да су новинарима „Блица“ у комуналној полицији рекли „да је лепљење плаката кажњиво законом јер се ради о наруживању града...“. Еурека! Изванредно истраживачко новинарство новинара „Блица“! Управо смо открили да је лепљење плаката кривично дело и да плакати служе да би се пласирале „сопствене политичке идеје“. Чудо једно како се тога не сетише пред изборе или било коју другу значајну манифестацију која се у Србији одиграва бар једном месечно. Али нема везе. Важно је да се једна неистина искористи за дифamacију политичких неистомишљеника, а и да се, колатерално, (или је то, можда, био главни мотив?) јавно величање Владимира Путина доведе у везу са „десним екстремизмом“ и „наруживањем града“.

Али ни то није крај. У току дана, на дневнику РТВ1 у 17 часова усред вести о сусрету Тадића и Путина на дну екрана писало је „потврда непријатељства“. Снимак о овом срамном пропусту већ је обишао интернет мреже [\[3\]](#).

Путин се непланирано дуго задржао у разговору са Тадићем, а детаље ћемо, нажалост, тешко сазнати. Сигурно је да је дошао са неколико интересантних предлога, такође, сигурно да све не тече баш глатко, чим је убеђивање (једне или друге стране) трајало тако дуго. А бојим се и да само убеђивање није било превише успешно. Важно је, такође, из Путиновог обраћања издвојити део који се односи на сарадњу Русије и Немачке, и Путинов израз „наши немачки пријатељи“ који још једном потврђује рађање новог савезништва и нове европске „песнице“, у којој Русија као извор сировина и Немачка као покретач ЕУ имају главну улогу. У односу на то треба доносити геополитичке процене о будућим стратешким потезима Русије. Но, о томе, пак, другом приликом.

Све у свему, Путинова посета је и те како добродошла како би евентуална руска улагања зауставила даље пропадање Србије и спречила тотални крах економије. Такође, посета је, некако, разгалила срца многобројним Србима који Путина доживљавају као искреног пријатеља. Са друге стране, ова посета је, још једном, оголила лице и наличје српске политичке сцене и њене немогућности да препозна

српске интересе и да се само српским интересима руководи. Србија није и не треба да буде слушкиња ниједне државе, али је сасвим нормално да треба да присније сарађује са оним државама које јој не мисле зло и које јој не наносе штету. Србија треба да буде слушкиња искључиво својих интереса.

А то је, бојим се, лекција коју ће наши политичари тешко научити. Штета је што никада нису научили нешто о раду Јована Ристића, легендарног министра спољних послова Србије. Тада би схватили да је постулат сваке успешне политике заштита сопствених интереса. Не туђих, ни западних, ни источних – већ својих. Српских.

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/243153/Putin-Teznja-Srbije-da-udje-u-EU-ne-steti-saradnji-sa-Rusijom>

[2] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/243130/I-pokret-Dveri-ceka-Putina-u-Beogradu>

[3] http://www.youtube.com/watch?v=uLI_w2Qvl4I